

Píšu básně, skládám hudbu navzdory svému postížení

Pavel Hlušička, civilním povoláním občasný uklízeč, vyniká mnoha talenty. Navzdory tomu, že mu byl před deseti lety diagnostikován Aspergerův syndrom.

Přesto se nikdy neuzavřel do sebe, naopak. „Nesnáším stagnaci a pasivní čekání na zázrak. Jsem toho názoru, že je potřeba vyjít mezi lidi. Tím, co dělám, se snažím vyburcovat a zaktivovat lidi s podobným postižením. I když má člověk problémy s komunikací, měl by mít zdravé sebevědomí,“ říká Pavel. Snaží se komunikovat se svým okolím způsobem, jenž je mu nejmilejší a který mu už vynesl mnohá uznání... Píše básně, říká, skládá hudbu, maluje... I díky tomu je zářným příkladem toho, že duševní nemoc, autismus či Aspergerův syndrom nemusí lidem bránit v rozvoji jejich talentů. „V mém případě se Aspergerův syndrom projevuje tím, že o všem přemýšlím do neuvěřitelné hloubky a nerozumím komunikaci v kolektivu. Velice brzy se chytanu do takzvané komunikační smyčky, a lidé mi přestávají rozumět, protože nejsem schopen pokračovat v běžném hovoru,“ vysvětluje Pavel a dodává: „Na druhou stranu mám silnou potřebu být v společnosti lidí, a tak to řeším svými umělecko-sociálními aktivitami.“ Mimo chodem, pro svůj umělecký život zvolil zvláštní pseudonym – Mnoháček Zgublačenko. Pod tímto jménem se také prezentuje na svých webových stránkách (www.zgubla-cenko.cz).

Inspirace? Klidně i televizní zprávy

Jako malý kluk a jako ten, který se od ostatních vrstevníků odlišoval zejména chápáním a vnímáním okolního světa, měl ve škole

hodně problémů. „Nijak zvlášť jsem s dětmi nekomunikoval, nerozuměl jsem tomu hemžení spolužáků o přestávkách. Všechno jsem pouze jakoby sledoval, a teď po letech teprve vzpomínám a vyhodnocuji všechny situace, které si ze školy a učiliště pamatuji,“ vypráví Pavel. Co si prý pamatuje naprosto přesně, bylo, že cítil odpor ke klasickým chlapeckým zájmům, jako jsou sport, auta a motorky. Jeho vnitřní prožívání ho ponoukalo k vlastní tvorbě. První pokusy přišly na učilišti. „Pokoušel jsem se skládat hudbu a psát texty. Některé písně z té doby jsem později oprávil, napsal k nim jiný text a nazpíval. Pamatuji si, že když jsem byl hodně malý, matka mi četla stále dokola dětské básničky, a zřejmě mi tím vryla do mozku jakýsi vzorec na vytváření téměř dokonalých rýmů.“ A tak Pavel začal intenzivně skládat básně, říkanky, vymýšlet jazykolamy, skládat hudbu, malovat. Ze všech jeho aktivit ho nejvíc fascinuje právě hudba. „Klávesy elektrických varhan nabízejí nekonečné možnosti. Je to podobné jako s tím hlubokým přemýšlením. Jak se dostanu ke klávesám, začnu se doslova topit ve všelijakých melodiích, které

se mi velice obtížně daří z té hloubky vylovit.“ Jako inspirace k tvorbě mu slouží třeba i obyčejné televizní zprávy. „Rád přemýšlím o světových událostech asi do větší hloubky než běžný člověk. Průměrnému člověku stačí, že si poslechne zprávy v televizi. Já však zprávám ze světa dávám ještě další rozměr. Umělecky (básnicky, hudebně i výtvarně) je zpracovávám, a tím jsou pak pro mě srozumitelnější,“ popisuje svůj přístup.

Podporujte lidi s „nemocí duše“

Kromě své vlastní tvorby se Pavel Hlušička, který dnes patří k respektovaným umělcům, snaží pomáhat a podporovat i jiné kulturní projekty. „Hodně času mi zaberou celorepublikové aktivity v občanském sdružení Kolombus, které sdružuje lidi s dušev-

Co je to Aspergerův syndrom?

Jedná se o vrozenou vývojovou poruchu autistického spektra. Postižení se vyznačují specifickými projevy chování, například úzkostně vyžadují dodržování určitých rituálů od svého okolí. Jejich schopnosti k interakci s ostatními lidmi jsou značně limitovány... O nemoci, jejích projevech, příčinách i terapii se dodnes vedou vášnivé diskuze. Více se dočtete například na www.dobromysl.cz.

Pavel jako malý školák

S přítelkyní jezdíme rádi na výlety

K natočení videoklipu inspiroval Pavla i legendární pochod Praha-Prčice

projektech. Nějaký čas strávil Pavel v komunitním domě Villa Vallila v Červeném Újezdě u Votic, kam se dodnes rád vrací a s místními lidmi spolupracuje. „Vloni v létě jsme tam natočili dva videoklipy,“ přibližuje další ze svých činností. Díky Pavlovi tak vznikla píseň a následně videoklip na počest pochodu Praha-Prčice, je také autorem audiovizuálního projektu s písní ke dvoustému výročí narození básníka Karla Hynka Máchy.

Ztracená písnička

Jako každý zažívá i Pavel občas zklamání. „Jsem nucen spoléhat se jen na svůj přirozený talent, tvořím spontánně, protože nejsem schopen učit se podle daných osnov. Těžko se mi potom prosazuje to, co dělám. I když se snažím být pečlivý, moje schopnosti jsou velice specifické, a to mi dost komplikuje situaci. Otextoval jsem například skladbu Destiný od Vanessy Mae, ale píseň ztros-

kotala na autorských právech. Nebyl jsem totiž schopen v určeném termínu vytvořit svoji nahrávku se zpěvem a odeslat ji k posouzení. Proto mi byla žádost zamítnuta,“ svěruje se, ale dodává, že občasné prohry ho neodrazují. Letos čeká Pavla Hlušičku další důležitý úkol – jako zástupce lidí s aspergerem bude sedět v porotě projektu Ztracená písnička, do kterého mohou všichni lidé bez rozdílu věku poslat své texty básní či písní, jež si píšou doma „do šuplíku“. Vítěznou písničku zhudební Marek Ztracený a bude se v létě hrát na festivalech i v rádiích. Soutěž vznikla na podporu lidí s asper-

Díky mamince jsem začal tvořit dokonalé verše...

gerem a autismem, protože právě mezi nimi se skrývá mnoho nadaných tvůrců. „Ztracená písnička může být pro mnohé jedince dobrou motivací, aby vyšli ze samoty ven. Když člověk žije izolován od

ostatních lidí, vytváří si automaticky vlastní odpovědi a zpětné vazby. Z vlastní zkušenosti vím, že s tím si člověk dlouho nevystačí. Díky soutěži bude o autismu informována široká veřejnost,“ říká Pavel Hlušička, který spolu s hudebníky Ondřejem Hejmou, Oskarem Petrem, Markem Ztraceným a spisovatelkami Petrou Soukupovou a Bárou Nesvadbovou zasednou v porotě. (Podrobnosti o soutěži Ztracená písnička najdete na www.prekvapeni.cz.) „Bohužel mnozí lidé zastávají názor, že když má někdo nějaké postižení, nedá se s tím nic dělat. To je ale velký omyl. Diagnóza se sice změnit nedá, postižení člověku zůstane trvalé, ale se vším se dá pracovat, vždycky existuje nějaká cesta, jak zmírnit jeho projevy,“ dodává na závěr Pavel Hlušička, který je ukázkovým příkladem toho, že pokud máte cíl a po něčem velmi toužíte, nic, ani nemoc či porucha, vás nezastaví...

inzerce

Pavel Hlušička (uprostřed) natáčí videoklip podle svých scénářů

Můj jediný ze všech,
píši Ti jediné slůvko: přijď! Konečně jsem pochopila, že jedine s Tebou to budu zase já. I když mám pořád spoustu práce, každodenní schůzky s Tebou mi pomohou vrátit ztracenou rovnováhu. Už se nemohu dočkat Tvých nekonečně něžných pohlázení, Tvého sladce horkého dechu a Tvého pevného objetí. Čekám Te jako zámek na klíč, jako ozvěna na volání, tak jako odsouzený na milost.
Tvá Lucie

Vytvořte a pošlete svůj vlastní milostný dopis www.activia.cz/prodobrypocit